Ч. 199 Неділя 5 (17) вересня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З табору ческого і німецкого.— Становище француского кабінету. — Вісти з Трансвалю.)

В правительственних кругах не тратять ще надії, що конференция, скликана президентом палати послів, др. Фухсом, удасть ся. Именно гадають, що переговори будуть тревати довший час, а тимчасом настане згідливійший настрій і Рада державна буде могла полагодити кілька пильнійших справ, між иншими вибір делеґаций.

Narodni Listy виступають против Катрайна і Фухса за те, що они гадають, мов то Чехи згодять ся на знесене язикових розпоряджень. Коли німецке католицке сторонництво — пише та часопись — хоче може звязати ся з німецкою опозициєю, то правиця не пролле за ним ні одної сльози, бо то сторонництво і так все лиш спиняло єї в роботі. Правиця стала би тоді без сумніву меншостию, але о много сильнійшою як тепер. Narodni Listy заповідають, що Чехи вишлють своїх відпоручників на конференцию, аби доказати, що мають добру волю.

З кругів німецкої опозициї доносять, що поступова партия і німецкі людовці обішлють скликану президентом палати конференцию. Уважають також за певну річ, що делеґатів вишлють також иньші ґрупи німецкі, отже вірноконституцийна велика посілість, вільний німецкий союз і християньско-социяльне сторонництво. Говорять, що становиско німецких поступовців буде таке: делеґати зазначать на вступі, що запросини др. Фукса не мають ніякої підстави до виміни позитивної мисли. Доки язикові розпорядження не будуть знесені, доти делеґати сих сторонництв не можуть взяти участи в ніяких переговорах, зміряючих до порозуміня в язиковій справі. Впрочім обі партиї відкликують ся на звістну німецку проґраму, в котрій суть докладно вичислені всі їх постуляти. Neue freie Presse заповідає, що представителі німецкої опозициї не відкинуть запросин др. Фукса і прибудуть на конференцию, але подвоять свою осторожність і за ніяку ціну не відступлять від своїх жадань, о котрі від трех літ ведуть завзяту борбу.

Супротив вістий, які розійшли ся, немов би становище француского кабінету було захитане в наслідок процесу в Рен, доносять з Парижа, що правительство навіть не гадає уступати, а то з огляду на недалекий процес против заговірників на зраду держави. Слідство в справі того процесу потреває ще місяць, а процес потягне ся 10 до 12 днів, так що засуду дожидають з кінцем жовтня. По процесі збере ся парлямент.

В справі конфлікту Трансвалю з Анґлією доносять, що конфлікт може дасть ся полагодити без війни. До мирного закінченя в великій мірі може причинити ся се, що стара королева Анґлії не хоче закінчити свого житя війною. Премієр Сельсбері одержав поручене королевої, аби за всяку ціну довести до полагодженя справи без війни. Внаслідок того витворила ся різниця поглядів між премієром і Чемберленом, а незгода між тими двома політиками в трансвальскій справі, розділила також цілий кабінет на дві партиї. В раді міністрів мав побідити Сельсбері, а наслідком того було обниженє анґлійских жадань до Крі́ґера. В ноті, котру сноги відчитано в трансвальскім парляменті, Анґлія домагає ся, аби чужинці вже по пятім році побуту в Трансвалю одержували право горожаньства, аби четверту часть парляменту становили властителі копалень золота і аби зрівнано права давних і нових „бурґерів". Коли трансвальский парлямент згодить ся на ті услівя, має відбути ся конференция спірних сторін в Капштадті. В противнім случаю Анґлія грозить війною. З Преториї доносять, що правительство Крі́ґера прийме запросини на конференцию до Капштату і вишле туди своїх делеґатів. Так само має зробити ораньска република. На случай, коли би конференция не довела до полагодженя конфлікту, Трансваль і Оранія готові до війни. В Фольксруст стоять вже трансвальскі війска готові до бою, так, що на перший знак безпроволочно ударять на анґлійскі позициї, боронені слабими віддїлами війск. Трансвальскі війска заосмотрені в маґазинові карабіни і суть добрими стрільцями.

---

51)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

Ґраф Реджінальд Еверстронґ відограв досить добре свою ролю через тих кілька днів, що ще перебув на ректорстві. Ніхто з тих, котрих діткнуло се нещасте, не міг би був оказувати щирійшого болю, і всі годили ся в тім, що легкодушний молодий ґраф зовсім не удає, лиш по правді сумує з причини судьби свого первого брата та дає доказ благородного серця, хоч люди розповідають всілякі погані історії з єго молодости.

Заким Реджінальд виїхав з Гальґрун, постарав ся добре розвідати про будучі пляни свого первого брата. Данило, маючи десять тисячів фунтів річного доходу, міг бути для него далеко ліпшим знакомством, як тогди, коли мав лиш пять тисячів фунтів, хоч би навіть посторонний вплив не обмотав єго був своєю злощастною сітию.

— Ти, Даниле, вернеш мабуть назад до Льондону, до свого давного способу житя — сказав ґраф Реджінальд. — Там найскорше забудеш той тяжкий смуток, який тебе навістив. У вирі модного житя нама часу сумувати.

— Та верну до Льондону — відповів Данило.

— І будеш мешкати на старім помешканю.

— А вжеж.

— То будемо так само часто бачити ся, як давнійше, Данилку — сказав ґраф Реджінальд; — та не подавай ся тому ударови, який спав на тебе з причини смерти бідного Ляйенеля, бо від того потерпить і твоє здоровле і твоя енерґія. Тобі треба вернути назад до Фульгем, до Гільтон Гавзу, мусиш знову обертати ся в давних кругах. Станеш трохи веселійший.

— Та так, — відповів Данило. — Я знаю, що можу вповні числити на твою дружбу. Віддам ся зовсім твоїй опіці.

— А я, мій любий, не буду недостойним твого довіря.

— Я того певний, Реджінальде.

Реджінальд споглядав через хвильку задуманий на свого свояка; єму здавало ся, мов би в словах Данила Дарґуна крила ся якась глубша гадка. Але тон, в якім они були висказані, був зовсім рівнодушни , а отвертий вираз єго лиця розвіяв зовсім недовірчивість Реджінальда.

В кілька днів по тій нещасливій пригоді на ловах виїхав Реджінальд з Гальґрун. Вернув назад до свого помешканя в Льондоні, котре по пишноті на ректорстві в Гальґрун видавало ся єму досить бідним і поганим. Єго не дуже кортіло перебувати вечерами в помешканю біляві Австрийки; боявся трохи, що Павлина буде жалувати ся на свою самоту і біду. Сезон в Льондоні ще був не розпочав ся. Ще було мало тих нерозважних, котрих той картяр міг був звабити і обскубувати своїми зручними маневрами, котрі тілько вже разів єму поплатили. Може деякі з тих жертв жалували ся на свої страти, а може і двірок елеґантної Австрийки в кругах панів з висшого сьвіта уважав ся вже за місце, котрого треба уникати.

Реджінальд Еверстронґ вже й побоював ся, що так мусіло бути, коли тих кількох панів, яких застав в клюбі, не конче показували охоту користати з гостинности пані Дурскої.

— Були Ви послідними часами в Фульгем, Кавер? — спитав він одного молоденького льордика, котрий мав тілько а тілько тисячів до викиненя, але зовсім не відзначав ся талантом.

— В Фульгем — повторив льорд Кавер; — що то єсть Фульгем? Ага правда, вже собі пригадую — то над рікою — досить хороше місце — двірки — реґатта і тим подібне.

— Я гадав, що Ви пригадаєте собі одну особу в Фульгемі — дуже красну женщину, що зробила на Вас сильне вражінє.

— Зробила вражінє — так! — сказав на то льорд. — А я, даю на то слово чести, не можу собі того пригадати. Я бачите, знаю так богато красавиць, а красавиці роблять завсїгди вражінє на мене — зовсім так само, як і я роблю вражінє на красавиці. Бо то, бачите, взаїмність, Еверстронґ; то все основує ся на взаїмности! Скажіть же, будьте ласкаві, хто тота дама?

— А красна віденка, Павлина Дурска.

Льордикови аж лице натягнуло ся.

— Павлина Дурска! Так, Павлина справ-

Новинки.

Львів дня 16-го вересня 1899.

— Услівя принятя до ц. к. академії ветеринарії у Львові. Ректор академії ветеринарії у Львові подає до відомости, що по мисли рескрипту міністерства просьвіти з дня 28 марта 1897 ч. 6658 вимагає ся до принятя на звичайного слухача студий ветеринарийних, подібно як до инших висших заведень наукових, сьвідоцтва іспиту зрілости зложеного в однїй з державних шкіл середних (ґімназиї або школї реальнїй). Після найвисшої постанови з дня 31 грудня 1896 час треваня курсу постановлений на чотири роки. Виписи зачнуть ся з днем 1 жовтня с. р. і тревати будуть до 8 жовтня. Виписове виносить 5 зр.; оплати за години не платить ся. При виписї належить предложити сьвідоцтво зрілости з ґімназиї або школи реальної і метрику. Кандидати, котрі в минувшім роцї не ходили до нїякого публичного заведеня, обовязані крім наведених висше документів предложити також сьвідоцтво моральности.

— Школа писарів громадских при Видїлї краєвім. На основі рішеня сойму отворено при Видїлї краєвім школу писарів громадских. Перший чотиро-місячний курс тої школи розпочав ся дня 15-го мая с. р., а скінчив ся вчера. Кандидатів на той перший курс зголосило ся було над 400. Видїл краєвий приняв з них лише 55, бо на більше не було місця, і то переважно теперішних писарів громадских і на їх власний кошт. Один з принятих до школи не зголосив ся, а вісьмох виступило в часї курсу, бо не були до дальшої науки достаточно підготовлені. Лишило ся отже на курсї 46 і всї той курс скінчили. Сими днями відбули ся іспити, а вислід їх був такий: Відзначаючий степень одержало 8 кандидатів, а именно: Ник. Іваничук з Рожнова снятиньского повіта, Ів. Кабшій з Курян бережаньского пов., Петро Красонь з Збиднева, Войтїх Кудла з Веселої, Ад. Лавринів з Угерець городецкого пов., Мих. Масляк з Турки, Йос. Терлецкий з Гвіздця старого коломийского пов. і Ник. Тимяк з Будилова снятиньского повіта. — Степень дуже добрий одержало 11 кандидатів, а именно: Петро Цїхоньский з Войкової, Йос. Долинюк з Паньковоі брідского пов., Едм. Гампель з Крилоса станиславівского пов., Петро Малацак з Літинї дрогобицкого пов., Йос. Мітельский з Закличина, Франц Ольшовский з Мшани дольної, Вас. Прокопів з Ролева дрогобицкого пов., Ів. Стельмахович з Богородчан, Ів. Загаєвич з Тучап яворівского пов., Мар. Жабский з Соколова підгаєцкого пов. і Іван Жилка з Божанівки сяніцкого пов. — Степень добрий одержало 16 кандидатів: Як. Чая з Коропця бучацкого пов., Франц Фурток з Горжиць, Григ. Гаркавий з Желехова вел. каменецкого пов., Макарий Гаталяк з Ляшок яворівского пов., Ів. Гібнер з Олїєва волочівского пов., Яцко Андрух з Підзвіринець рудецкого пов., Ів. Ярушевский з Городенки, Волод. Кохманьский з Ниська, Ів. Лемпарт з Захелюма, Петро Михайлів з Купча каменецкого пов., Мир. Паробочий з Яблонівки каменецкого пов., Ів. Пйонткевич з Павлосьова ярославского пов., Мих. Пихо з Воютич самбірского пов., Ів. Самборский з Заболотова снятиньского пов., Онуфрий Шевчук з Яцевич зборівского пов. і Григ. Зелиньский з Ракобовтів каменецкого повіта. — Вкінци достаточний степень одержало 11 кандидатів, а именно: Ів. Білик з Комороша теребовельского пов., Ал. Булка з Скваряви золочівского пов., Сава Фечан з Шляхтови новоторгского пов., Ів. Ярич з Безїєва долиньского пов., Людвик Калуский з Цїевич, Теод. Козак з Гірного стрийского пов., Мих. Лялька з Рогатина, Андр. Мороз з Менцїнки коросняньского пов., Кар. Прокопович з Бронева тернопільского пов., Лев Самборский з Толщева львівского пов. і Чеслав Табиньский з Мощениці горлицкого повіта.

— До кадетскої школи у Львові здавало вступний іспит 25 кандидатів. З них здало іспит 15 з добрим успіхом, 5 принято тимчасом до Різдва, аби доповнили своє знанє нїмецкого язика, а пятьох репробовано.

— З Полтви (коло Глинян) пишуть: Оногди прибіг до села скажений пес і покусав кілька штук худоби на пасовиску. Пса убито, але нїяких мір осторожности не заряджено. Пес сей покалїчив і кілька собак в селї, бо по кількох днях у одного господаря его пес, держаний на ланцуху, також сказив ся і покусав 4-лїтного хлопця. Покусаного хлопця до тепер не віддано лікарскій опіці, а нещасні родичі, непорадні селяни, не розуміють сего нещастя і его маловажать. З покусаної худоби одна корова господаря К. Равского оногди сказила ся і єї убито.

— Справлєнє похибки. У вчерашнім числї „Народної Часописи" зайшла похибка. Именно Цїсар именував директора ґімназиї в Подгуржи радника шкільного Тому Солтисика директором III-ої ґімназиї в Кракові, а не у Львові, як було хибно подано.

Господарство, промисл, торговля, ґиґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Кілько треба меду пневи на зиму? *(Ю. Д.)* За мало дати, не добре; але і за много не вийде на добре. Коли меду за много, пчола вмерзне, занечищує ся (запержує ся) і пень або гине цїлком, або виходить на весні так слабий, що з него не надїяти ся користи. Скількість потрібного меду зависить від сили пня і від способу зимівлї. Пень дуже сильний, а зимований на точку, т. є. на дворі, на місци так як стояв через лїто потребує найбільше два ґарцї або на вагу 10 кільо. Коли схочемо оцінити то на око, то приймає ся що звичайна рамка меду містить в собі 2 лїтри меду або два і пів кільо. Так колиб мати всї рамки залляні медом аж до споду, вистало би пневи 4 рамки. Але пчола не любить і не може зимувати на медових рамках, бо мід задержує студінь. Длятого конче треба пневи лишити рамки до половини порожні; на порожнях сидить пчола, а над собою має мід. Єсть то найлїпша зимівля. — Отже після сили пчіл треба пневи меду подавати: коли пень слабий то найлїпше его розібрати; а коли хто конче хоче его на зиму лишити, то нехай его на дворі не зимує, а денебудь сховає. Такому пневи вистане 3 а найбільше 4 рамки по половинї з медом. Однакож треба уважати, щоби рамки, остаючі в улию захопили очко. Очко мусить бути внутр гнїзда, инакше пчоли через зиму подусять ся. — Тож після сили пня може кождий самозначити міру потрібного меду. Звичайно лишаю пчолам по 6 рамок до половини з критим медом, рідко коли 7, а ду-

---

дї красна жіночка — муркотів він з нудьги; — дуже красна жіночка, і Ви праву кажете, Еверстронґ — она зробила на мене глубоке враженє. Але бачите, я зміркував, що тото враженє за дорого мене коштувало. Вілля Гільтон єсть найкрасшим двірком на сьвітї; але коли там кілька разів переступить ся поріг, треба стратити дві ста або триста фунтів, то не треба дивувати ся, що хтось волить там перебувати вечерами, де можна забавити ся дешевше. Впрочім не возьміть тих слів може зовсїм до себе. Коли не помиляю ся, то за кождий раз, коли я грав в карти у панї Дурскої, Ви були тим, що вигравав.

— Я вигравав? — відозвав ся ґраф Реджінальд з міною чоловіка, котрий нїби то силує ся пригадати собі майже позабуті обставини.

Льордикови не бракувало деякого знаня сьвіта і людий. Его замітка мала многозначне значінє. Еверстронґа як би щось укололо.

— То я тогди вигравав, як Ви там були? — спитав він оттак собі злегка. Слово чести, що я забув на то зовсїм.

— Але я не забув — відповів льорд Кавер. — Ви мене кілька разів, коли я грав з Вами екарте, добре підскубали і я не забуду числа тих чеків, яких мав честь підписати на Вашу користь. Нї, мій любий Еверстронґ; хоч я уважаю паню Дурску за найневиннїйшу особу в сьвітї, то таки мене не кортить заходити знову до віллї Гільтон у Фульгемі.

— О! — відозвав ся на то ґраф Реджінальд з іронїчним усьміхом; — так мало людий, що уміють з ґрацією програвати. В нинїшних часах нема Ставордалів. Чоловік той, що міг на один раз виграти одинайцять тисяч фунтів і при тім ще жалував, що не грав високо, бо був би в сім случаю виграв міліони, належить вже до вимершого рода.

Без сумніву мій любий; тота лицарска штука тратити гроші з рівнодушностию вже вимирає; я бодай признаю ся, що волю вигравати — сказав льорд Каверс.

Та коротка розмова була для ґрафа Реджінальда дуже неприятна. Виходило з неї, що его картярска кариера мусить незадовго скінчити ся, коли він не хоче, щоби уникали его яко зганьбленого, напятнованого і погордженого всї ті, котрих він сам називав своїми приятелями.

Льорд Каверс очевидно підозрівав, що він став ся жертвою обманьства і годі було припускати, що він буде мовчати о тім перед людьми зі свого круга.

Скоро би раз почали говорити о тім підозріню, то всї ті, що стратили гроші в сальонах панї Дурскої, повторяли би то борзо. З натяків і чуток настав би загальний крик обуреня і одного дня став би ґраф Реджінальд Еверстронґ чоловіком виключеним з висшого товариства.

Будучність представляла ся чорною як ніч, — як та ніч, в котрій сьвітила ся понуро ще лиш одна зірка — тота обіцянка, яку зробив єму Віктор Керрінґтон.

Пора зробити бідї конець — подумав він собі. — Коби я так мав десять тисяч фунтів річного доходу, то безвстидні докори льорда Каверса притихли би. Річ ясна, що в Гільтон Гаузї нема вже що робити. Павлина нехай собі їде назад до Парижа або Відня. Голуби сполошені а половики мусять оглядати ся за иншою добичею.

Ґраф Реджінальд поїхав просто з клюбу до дому свого приятеля. Він сумнївав ся, чи той чоловік, котрого він послїдний раз видів в малім сільским шинку, буде вже дома, але над своє сподїванє завели его зараз до лябораториї, де він застав Віктора Керрінґтона нахиленого над ретортою дестиляцийною стоячою на маленькій печи.

Доктор виглядав трохи змішаний, а Реджінальд добачив, що він мав на собі металеву маску, котру мав також при однїй попереднїй нагоді.

— Хто тебе завів сюди? — спитав Керрінґтон нетерпеливо.

— Служниця, що отворила менї двері від дому — відповів Реджінальд. — Я сказав їй, що я твій добрий приятель і що хочу зараз з тобою поговорити, а она мене тогди зараз завела сюди.

— Не повинна була то робити. Але нехай. Коли ти вернув? Я не гадав, що так борзо побачу тебе в містї.

— Та й я сумнївав ся по нашій стрічи у Фрімлї, що застану тебе дома — відповів ґраф.

— Мене там нічо не здержувало. Я вернув перед кількома днями домів і займав ся від того часу пильно хемічними студиями.

— Ти все таляпаєш ся в отруях, як виджу — сказав ґраф Реджінальд, показуючи на маску, котру Віктор поклав коло себе на столї.

— Кождий хемік мусить робити з отруями, бо з отруй роблять ся ліки — відповів Віктор. — Але скажи менї тепер, який новий клопіт єсть причиною, що ти робиш менї честь своєю гостиною? Ти рідко заходиш до сего дому, хиба що вже конче треба тобі моєї скромної услуги.

— Я іду як-раз з клюбу, де зійшов ся був з Каверсом. Я гадав, що буду міг сеї ночи видобути від него в екарте яких сто фунтів, але годї.

— Має нюх, его — нещастє бувало якесь дивне.

Він то знає. Нїхто в сьвітї, що не був би певний того, не важив би ся то менї наговорити, що він наговорив. Він мене обидив, Керрінґтоне — грубо мене зневажив, а я не сьмів єму то навіть взяти за зле.

— Не роби собі нічого з его простацтва — відповів Керрінґтон; — до шести місяців буде твоє становище таке, що нїхто не поважить ся тебе зневажати. Отже вілля Гільтон скінчила свою ролю. Я то собі гадав, що Ви там за надто людий натягали. А щож тепер буде, коли вільно спитати?

— А щож робити? Павлинині вірителї не хотять вже чекати, а она може їм дати лиш дуже мало гроший. Мене також довги тиснуть і я не можу дати їй нїякої помочи; отже нема

же часто 5. Найменше потреба сегорічним роям а се тому, що комірки сегорічних щільників суть ширші і грубші як в старих щільниках, тож більше в них меду влізае. — До зимівлї в стебнику дае ся ще менше меду, бо в стебнику пчола мае теплійше і не потребуе споживати меду на витворене тепла як при зимівли на точку. Найсильнїйшому пневи, зимованому в стебнику, не треба більше як 6 кільо меду, не рахуючи вощини; але коли виставляе ся вже пчоли на веснї, треба конче переглянути і де меду нема, по рамцї додати. Пчола не тільно потребуе для себе, як для годівлї черви, котра часом вже в другій половинї лютого в улию буває. А позаяк пчола не лїтае, тож нїчого для черви не придбае, а мід мусить часто заступити і пергу і воду для корму черви. — Важнїйша есть річ заложити гнїздо на зиму. Недотепним пасїчникам — особливо самоукам — дуже часто лучае ся, що пчоли, маючи мід в улию з голоду гинуть. Причиною тому есть за велике гнїздо і зле его уложене. Пчола звичайно закладае собі гнїздо проти очка, отже по серединї улия. Колиб пень так лишити, то може так лучити ся, що пчола через зиму з'їдае мід з одноі сторони улия т. е або з рамок перед очком, або за очком. Звичайно під весну на одній сторонї мід вже пчола виїла, а клубком збила ся на першій рамцї від затвора або на послїдний від дна. Коли тодї тепло, то пчола пересуне ся за медом на другий бік очка; але коли мороз потисне, то она з голоду обсипае ся, хоч в улию есть мід. Тож щоби тому зарадити, треба так укладати гнїздо, щоби рамки порожнїйші або з червою прийшли в саме дно т. е. взад улия, а повні від затвора. Пчола пічне з'їдати мід від заду і буде рамка за рамкою пересувати ся до затвора та з голоду нїколи не обсипле ся, хиба що цїлком не стало би меду в улию. Я звичайно так закладаю: послїдної рамки не рушаю, бо в нїй звичайно есть меду до споду і много перги; дальше закладаю півпорожні, взглядно на пів з червою рамки, таких 2 до 4, а на край 1 до 2 рамки повні меду. Зимую все на точку. Найлїпше зимувати на 5 рамках, лиш чоловік не певний чи се як раз буде бо може весна опізнити ся, тож лїпше дати рамку більше. Пчола меду до коршми не винесе, а ти будеш безпечнїйший. На веснї можеш стїснити гнїздо виймаючи порожні рамки. При зимівли чи в стебнику, чи на дворі, очко мае бути завсїгди відсунене, так щоби пчола могла вигідно перелїзти, а знову, щоби миш не влїзла.

Переписка господарска.

М. Б. з К.: Добру прасу до витисканя соку з яблок на вино можете дїстати на складї фабрики: Ph. Mayfarth et Comp. Wien II. Taborstrasse Nr. 71. Яка цїна такої праси — не знаемо, і взагалї цїна зависить від величини. Фабрика та висилае цїнники безплатно і ми віднеслись до неї картою кореспонденцийною, щоби Вам вислала цїнник, отже в него довідаете ся. Тут мусимо лиш додати, що лїпше купити більшу, бо та робить докладнїйше. З другої же сторони звертаемо увагу і на то, що коли Ви ще нїколи не робили вина з яблок, то не купуйте праси і не робіть відразу на великі розміри, але по троха, дві три бочівки; до розтираня яблок вистане Вам тогди зовсїм простий прилад: бляшане терко, зроблене так, як шатківниця зі скринкою, а до витисканя соку дошка з привязаними на обох кінцях кантом латами, котрі би так порушали ся як н. пр. терлицї. Під ті лати кладе ся полотняний мішок з розтертими яблоками, і двох людий тисне латами на мішок, обертаючи его від часу до часу. До яблок не треба додавати цукру. На вино найлїпші винні і квасні яблока, а дуже добрі т. зв. квасницї або лїсницї, що ростуть дико. Найлїпші тверді, але сочисті не сухі яблока, такі, що коли їх відкушувати, то они відривають ся з лоскотом. Солодкі і мягкі яблока нездалі на вино; впрочім можна би їх домішувати до винних, як і взагалї не треба робити вина лиш з одної сорти. Найлїпше купіть собі слїдуючу, дуже добру книжочку до науки: Die Obstweinbereitung v. Johannes Böttner, цїна 90 кр. Можна виписати собі з книгарнї: Wilhelm Frick, Wien I. Graben, 27. (Покличте ся на „Народ. Часопись"). Впрочім ми подавали торік обширно науку про роблене вина з яблок і всїлякиx овочів, та при нагодї подаемо в сїм напрямі всїлякі ради. Недавно н. пр. радили ми як робити шпунт до кисненя.

Всячина господарска.

— **Зелїзко до прасованя на спіритусї.** Едвард Кеніґ у Вірцбурзї видумав таке зелїзко до прасованя, котре огріває ся спіритусом і котрим можна дуже вигідно хоч би цїлий день прасувати. На ширшім кінци зелїзка вставив він такий прилад, котрий дае ся висувати і всувати назад до зелїзка. Той прилад складае ся насамперед з бляшанного цилїндра що стоїть в поперек зелїзка, а до котрого наливае ся спіритусу; від того цилїндра ідуть дві рурки, горішна грубша і долїшна тонша до зелїзка і они то разом в цилїндром всувають ся і висувають ся з зелїзка; в горішній, грубшій рурцї есть кніт. З тою горішною рурою есть в звязи долїшна і та есть порожна, лиш мае малесенькі дірочки рядом одна коло другої. До наливаня спіритусу до цилїндра при зелїзку служить бляшанне горнятко з дзюбком і приладом на кніт. Коли мае ся прасувати, робить ся так: До цилїндра наливае ся згаданою бляшанкою спіритусу, висувае ся прилад з зелїзка; в бляшанцї з дзюбком і кнотом лишае ся трохи спіритусу і запалює ся кніт та підставляе ся під згадану повисше грубшу рурку згаданого приладу. Рурка огріває ся, а спіритус через кніт в рурцї зачинае парувати і пара виходить дірками в долїшній рурцї та запалює ся і розпалює зелїзко. Коли вже зелїзко добре розігріє ся, всувае ся цїлий прилад до него (цилїндер зі спіритусом лишае ся з боку), закладае ся заставкою і прасуе ся; тим часом пара спіритусова горить заедно в зелїзку і огріває его рівномірно. Коли спіритус догаре, підливае ся сьвіжого і так можна без перерви прасувати цїлий день загрівши лиш зелїзко. При тім нема анї вугля анї попелу анї шкідливих ґазів і зелїзко не псуе ся нерівномірним огріванем. Коли прасоване треба на якийсь час перервати, то прилад висувае ся з зелїзка на три пальцї і зелїзко не розпалює ся без потреби. Коли треба перестати прасувати, то витягае ся цїлий прилад і гасить ся поломінь а зелїзко лишае ся, щоби вистигло.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Цїна збіжа у Львові** дня 15-го вересня: Пшениця 8·25 до 8·40 зр.; жито 5·90 до 6·20; овес 5·50 до 6·—; ячмінь пашний 5·25 до 5·75; ячмінь новий 6·— до 6·50; горох до вареня 6·25 до 10·—; вика 4·40 до 4·60; сїмя льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·40 до 4·60; гречка 7·— до 7.25; конюшина червона 42·— до 48·—; біла 30·— до 35·—; тимотка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; кукурудза стара 5·30 до 5·50; хміль —·— до —·— ріпак 10·25 до 10·50

— **Цїна продуктів у Відни.** На торг від дня 8-го до 12-го вересня привезено 220.000 штук яєць і около 1.500 кільо масла. Продавано: Найлїпших 34 до 35 штук, плїхших 36 до 37 штук, з вапна 38 до 40 штук за 1 зр. Масло найлїпше столове по 1 зр. 20 кр. до 1 зр. 35., масло з села по 1 зр. 10 кр. до 1 зр. 20 кр., звичайне масло торгове по 90 кр. до 1.— зр.; сьвіжий сир по 24 до 28 кр. за кільо.

— **Цїна телят, безрог і овець на заріз:** На торг до Відня привезено дня 14 вересня 3180 штук телят, 2847 штук живих а 828 штук патрошених безрог, 360 штук патрошених овець і 40 ягнят. За патрошені телята плачено по 50 до 66 кр., за живі 40 до 48 кр., за лїпші 55 до 54 кр.; за найлїпші по 56 до 58 кр. — За молоді безроги 35 до 46 кр., за патрошені тяжкі 48 до 54 кр., за підсвинки 44 до 56 кр. За патрошені вівцї 38 до 42 кр. за кільо. Пара ягнят по 5 до 12 зр. — Живі вівцї плачено по 21 до 23, бракові по 18 до 20 кр. за кільо.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 16 вересня. Вчера пополудни відбула ся під проводом ґр. Туна довша нарада кабінету.

Берлин 16 вересня. Доносять з Петербурга, що цар Николай II стрітить ся в часї свого побуту в Дармштадтї з цїсарем Вільгельмом II. Точного речинця тої стрічи ще не означено.

иншої ради, лиш мусить назад вертати на континент.

— Зовсїм не потреба, любий Реджінальде! — сказав на то Керрінґтон. — Панї Дурска нехай не уступае ся з Гільтон Гавзу.

— А тож чому?

— Все одно чому! Я тобі кажу, Реджінальде, що она мусить там лишити ся. Ти і я мусимо роздобути для неї гроші, щоби заспокоїти тих вірителїв, котрі найбільше пруть.

— Я не маю звідки — відповів ґраф. — Мене ледви стати заплатити за помешкане, а не то, щоби ще другим позичати.

— Навіть і тій женщинї ні, котра тебе любить, а котру ти, як кажеш, ніби також любиш? — спитав Віктор глумливо. — Якийже з Вас благородний чоловік, ґрафе Еверстронґ— взорець лицарскости! Та нехай буде, як хоче, а панї Дурска мусить тут лишити ся; того потреба для переведеня моїх плянів. Коли Ви не роздобудете гроший, то я знаю хто їх роздобуде.

— Ну, прецї хто би?

— Данило Дарґун. Він залюбив ся в тій Австрийцї по самі уха і позичить їй гроший, яких їй потреба. Піду зараз до панї Дурскої, щоби їй дещо сказати, як мае робити.

Настала хвиля мовчаня, підчас котрої ґраф, як здавало ся, глубоко надумував ся.

— Чи гадаеш, що то так буде добре? — спитав він наконець.

— Що, чи буде добре? — спитав его приятель.

— А такий спосіб поступованя, як ти менї радиш. Ти кажеш, що Данило залюбив ся в Павлинї, а я і сам досить видів, щоби переконати ся, що ти правду кажеш. Коли він еї любить, то готов все для неї зробити. А що як би він з нею оженив ся? Чи не погіршили би ся через то мої вигляди?

— Тож то з Вас дурак, пане ґрафе — відозвав ся Віктор з погордою. — Ви повинні би мене занадто добре знати, як щоби побоювати ся браку енерґії з моеї сторони. Данило Дарґун любить Павлину Дурску і готов все пожертвувати для неї, оженити ся з нею, хоч би она ще більше не варта була его любови як есть. Але мимо того він не оженить ся з нею.

— А як же ти не допустиш до того?

— То вже моя тайна. Будь певний що недопущу. Чей же пригадуеш собі ту угоду, яку ми заключили того вечера, коли стрітили ся в Фрімлї?

— А вжеж — відповів Реджінальд таким тихим голосом, що ледви було чути.

— Отже добре; я остаю ся вірним моїй части тої угоди, можеш на то спустити ся. Заким сей новий рік добіжить до кінця, будеш богатим чоловіком.

— Менї треба богатства, Вікторе—відозвав ся ґраф живо; — аж надто потреба. Суть люди, котрі можуть зносити бідноту; але я не з тих. Коли мое положене борзо не змінить ся, то мене з пятном на чолї виключать з людского товариства. Мушу за всяку цїну стати богачем, чуеш, Вікторе — за всяку цїну.

— Ти вже то менї говорив — відповів Керрінґтон, — і я тобі обіцяв, що станеш богачем. Але коли я маю додержати моеї обіцянки, то мусиш і ти піддати ся зовсїм мому проводови. Коли дорога, котрою маемо іти, есть темна, то іди на осліп. Конець дїло хвалить. А тепер скажи менї, чи маеш надію видїти ся з Данилом Дарґуном в Льондонї?

Ґраф Реджінальд розповів ему про пляни свого первого брата і по короткій розмові вийшов. Він чув, як канарки панї Керрінґтонової співали хоч на дворі була студінь, бо то було в січни, а коли зглянув до сальоника, від котрого двері були случайно відхилені, побачив як там було чисто і красно, ба навіть комната в сїй порі року була украшена цьвітами.

— Дивна річ! — муркотів він сам до себе виходячи з дому; — кождий, хто не знае обставин, гадав би, що се місце то олтар домашного мира і тихого вдоволеня, а все-таки тут жие сатана. (Дальше буде).

За редакцию відповідае: **Адам Креховецкий.**

І Н С Е Р А Т И.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимае також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

4 3/4 кільо кави

netto вільне від порта за посліплатою або за присланем гроший. Під ґваранциею найліпший товар.

Африк. Мока перлова . .	зр. 3·55
Сантос дуже добра . .	„ 3·50
Сальвадор зелена найліп.	„ 3·95
Цейльон ясно-зел. найліп.	„ 5·25
Золота Ява жовта найліп.	„ 5·10
Пері кава знамен. сильна	„ 5·10
Арабска Мока дд. аромат.	„ 6·35

Цінники і тарифа цлова даром.
ETTLINGER & Co., HAMBURG.

Сьвіжий мід пчільний правдивий під ґарантиею в 5-клґр. пушках по 2 зр. 50 кр. висилае почтою за посліплатою **І. Мейцієр** в Микулинцях. (2-4)

Ново отворена
Аґенция дневників і оголошень
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.
принимае
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах оригінальних.
До
„Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“
може принимати анонси виключно лиш ся Аґенция.

До Народної Часописи

і

Газети Львівскої

Всілякі

ОГОЛОШЕНЯ

принимае виключно

АҐЕНЦИЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).